

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Oboer/33/2017
Identifikačné číslo spisu: 2212203531
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2212203531.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci v prospech oprávneného: OTP Faktoring Slovensko s. r. o., so sídlom Špitálska 61, Bratislava, IČO: 45 730 008, zastúpeného JUDr. Petrom Gromom, advokátom, so sídlom Cukrová 14, Bratislava, proti povinnej: Mária Kardošová, nar. 14. februára 1966, bytom Lidér Tejed 23, Povoda, o vymoženie 9.642,72 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4Er/424/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. mája 2013, č. k. 10CoE/212/2012-58, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmieta.
- II. Povinná má voči oprávnenému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 30. mája 2013, sp. zn. 10CoE/212/2012 potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) z 19. septembra 2012, č. k. 4Er/242/2012-46, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie v Bratislave, sp. zn. 11/2009-1443 z 28. novembra 2011. Rozhodol tak s odôvodnením, že v prejednávanej veci išlo medzi právnym predchodcom oprávneného (OTP Banka Slovensko, a. s.) a povinnou o spotrebiteľský zmluvný vzťah (na základe zmluvy o hypotekárnom úvere), v ktorom rozhodcovská doložka, dojednaná v čl. VIII bodu 7 zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Exekučný titul vydaný na základe takto dojednanej rozhodcovskej doložky je právne neúčinný a preto žiadosti súdneho exekútora nebolo možné vyhovieť.

2. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal právny predchodca oprávneného dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že mu odvolací súd svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Uviedol, že rozhodcovská doložka v predmetnej zmluve predstavuje písomnú rozhodcovskú zmluvu v zmysle § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“). Oprávnený

pri uzatváraní zmluvy postupoval voči povinnej v zmysle ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré je transpozíciou európskeho práva. Povinná návrh oprávneného na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy neodmietla, oprávnený ani povinná od platnej rozhodcovskej zmluvy vo forme rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve neodstúpili, ani ju nijako nezmenili. Rozhodcovská doložka spĺňa aj formálne podmienky podľa ZoRK (§ 4 ods. 1 a 2). Ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, boli ako neprijateľná podmienka včlenené medzi neprijateľné podmienky do ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka až s účinnosťou od 1. januára 2008, rozhodcovská doložka však bola uzatvorená 28. decembra 2004. Zároveň poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská doložka v zmluve nie je doložkou, ktorá od spotrebiteľa vyžaduje riešenie sporov s oprávneným výlučne v rozhodcovskom konaní, t. j. nenúti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Dojednanie uvedenej rozhodcovskej doložky v zmluve nevylučuje spotrebiteľa zo súdnej ochrany, nakoľko ZoRK umožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť nápravu prípadného nesprávneho rozhodcovského rozsudku procesnými prostriedkami uvedenými v zákone o rozhodcovskom konaní, konkrétne uvedenými v § 40 ods. 1 písm. j/ ZoRK. Neprijateľnou rozhodcovskou doložkou by bola iba taká doložka, ktorá by spotrebiteľovi zabráňovala podať žalobu na súdne preskúmanie rozhodcovského rozsudku. Podľa názoru dovolateľa samotné dojednanie rozhodcovskej doložky nespôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa pri rozhodovaní v rozhodcovskom konaní nedostáva do nevýhodnejšej pozície ako v rámci konania pred súdom podľa O. s. p. Zákon o rozhodcovskom konaní dáva jednoznačné záruky, že práva spotrebiteľa ako účastníka konania budú rešpektované v plnej miere. Pri prieskume rozhodcovskej zmluvy z hľadiska generálnej klauzuly ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z hľadiska generálnej klauzuly čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) a z hľadiska konkrétnej podmienky uvedenej v Prílohe Smernice v ods. 1 písm. q/ (t. j. že klauzula v spotrebiteľskej zmluve nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne takým druhom arbitráže, na ktorú by sa nevzťahovali ustanovenia právnych predpisov), je podľa oprávneného tiež potrebné dospieť k záveru o platnosti rozhodcovskej doložky. Rozhodcovské konanie v Slovenskej republike je regulované ZoRK, v rámci ktorého je rozhodca priamo zo zákona povinný aplikovať platné právo Slovenskej republiky (§ 31 ods. 2 ZoRK) vrátane noriem na ochranu spotrebiteľa (§ 31 ZoRK), a teda rozhodne nie je nedovolenou arbitrážou v zmysle Smernice. Teda ani eurokonformným výkladom Smernice nie je možné klasifikovať uzatvorenú rozhodcovskú doložku ako nekalú (neprijateľnú). Vzhľadom na uvedené mal za to, že rozhodcovská doložka bola v zmluve dojednaná platne a z toho dôvodu rozhodcovský súd disponoval právomocou na konanie a rozhodnutie sporu medzi oprávneným a povinnou. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

Uznesením z 5. septembra 2017, č. k. 4Er/242/2012-157, súd prvej inštancie pripustil, aby do konania na miesto pôvodného oprávneného (OTP Banka Slovensko, a. s.) vstúpila obchodná spoločnosť OTP Faktoring Slovensko s. r. o.

Na výzvu súdu prvej inštancie právny zástupca oprávneného uviedol, že na podanom dovolaní pôvodného oprávneného trvá v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) dovolateľ, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V predloženej veci podal oprávnený dovolanie na pošte 16. decembra 2013, t. j. pred nadobudnutím účinnosti novely Exekučného poriadku, ktorá v ust. § 202 ods. 4 výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, uskutočnenej zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorý

nadobudol účinnosť 1. apríla 2017. Z prechodného ustanovenia § 243h ods. 1 Exekučného poriadku zároveň vyplýva, že exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa (až na určité výnimky konkretizované v ustanoveniach § 243i až § 243k) dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Exekučné konanie sa v predloženej veci začalo 22. februára 2012 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (v zmysle § 36 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017). Predmetné exekučné konanie treba preto dokončiť podľa právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017. Jej súčasťou sú ustanovenia § 9a a § 9b Exekučného poriadku, upravujúce použitie ustanovení C. s. p. v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia C. s. p. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak. Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva potreba primeranej aplikácie ustanovení C. s. p. v exekučnom konaní.

Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nieje ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, (t. j. za účinnosti O. s. p.) dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania oprávneného posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 a § 239 O. s. p. (v znení účinnom v čase podania dovolania).

Dovoláním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nebolo prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky ani jedného z uvedených uznesení, preto prípustnosť dovolania oprávneného podľa § 239 O. s. p. nie je daná.

Prípustnosť dovolania oprávneného v danej veci by prichádzala do úvahy len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípade, ak:

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v

konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkaných nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Dôvodom, ktorý zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, bol procesné nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňal možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súdna prax je jednotná v tom, že za porušenie práva v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. bolo treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Výsledkom takéhoto rozhodnutia je totiž zastavenie exekúcie, čím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/24/2010 a sp. zn. 3Cdo/209/2008). Dovolací súd preto skúmal, či v preskúmvanej veci nejde o túto vadu konania. Dospel ale k záveru, že konanie súdov nie je postihnuté vadou podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

V rámci prieskumu rozhodnutí súdov z hľadiska uvedenej vady bolo kľúčové zodpovedanie otázky, či exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, je pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávnený aj bez návrhu (ex offa) posúdiť platnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Najvyšší súd už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012 pod č. 46, zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu

obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom (túto skutočnosť napokon nepopiera ani dovolateľ). Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia.

Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť, sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky.

Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý.

Uvedené možno podľa dovolacieho súdu zhrnúť tak, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná (uznesenie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011 a uznesenie najvyššieho súdu z 18. septembra 2012 sp. zn. 5Cdo/230/2011, ktoré boli na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 29. novembra 2012 prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

V preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne.

K samotnému záveru exekučného súdu v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosť a teda platnosť) treba uviesť, že v danom prípade mal exekučný súd k dispozícii rozhodujúce skutkové podklady, z ktorých mohol získať potrebné informácie o skutkovom a právnom stave (z rozhodcovského rozsudku z 28. decembra 2011, sp. zn. 11/2009-1443, vydaného Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie v Bratislave, je okrem iného zrejmé, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na čl. VIII, bode 7 zmluvy). Otázkou prijateľnosti rozhodcovskej doložky skúmal exekučný súd v súlade so Smernicou len z hľadísk, ktoré Smernica v čl. 3, bod 1. a 2. a vo svojej prílohe k tomuto článku výslovne pripúšťa. Jeho skutkové závery, ktoré v súvislosti s platnosťou rozhodcovskej doložky urobil, majú povahu zjavných skutkových zistení vyplývajúcich z vyššie uvedených podkladov. Záver exekučného súdu o tom, že skúmaná rozhodcovská doložka je neprijateľná, a preto je neplatná, nie je v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom Smernice a ani v zjavnom rozpore s obsahom spisu. Listiny, ktoré mal exekučný súd k dispozícii, takýto záver

umožňovali.

V tejto súvislosti pre úplnosť treba dodať, že oprávnený mylne v dovolaní tvrdí, že exekučný súd postupoval v rozpore so zákonom, keďže ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka nebolo v čase dojednávania rozhodcovskej doložky účinné. Citované zákonné ustanovenie totiž podáva len príkladný výpočet neprijateľných podmienok uvedených v spotrebiteľských zmluvách. Prijateľnosť podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve bolo preto možné skúmať aj z iných hľadísk, než v tomto ustanovení výslovne uvedených, najmä z tých, ktoré boli v súlade so Smernicou tak, ako tomu bolo v danom prípade.

Vecnú správnosť dovolaním napadnutého uznesenia nebola spôsobilá spochybnit' ani námietka oprávneného, podľa ktorej rozhodcovská doložka nemôže predstavovať neprijateľnú podmienku, pretože bola naformulovaná a dojednaná na základe splnenia zákonnej povinnosti vyplývajúcej pre jeho právneho predchodcu z ustanovenia § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Uvedené ustanovenie totiž podľa názoru dovolacieho súdu nijako nezbavovalo právneho predchodcu oprávneného povinnosti predložiť povinnej návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnej sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať takýto návrh, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že jej boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ právny predchodca oprávneného takto nepostupoval, resp. pokiaľ takýto postup nebol oprávneným doložený listinami pripojenými k návrhu na exekúciu, súdy správne konštatovali neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená.

Keďže exekučný súd zistil už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, že exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku predloženého oprávneným, je v rozpore so zákonom, dospel k správne záveru, že nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ súd prvej inštancie predmetnú žiadosť zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. Postup súdov nižšej inštancie nemal preto za následok odňatie možnosti oprávnenému pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie oprávneného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.